

1. ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Είπε προς αυτήν ο Ιησούς· Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει.» Ιωάννην 11/ια' 25.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιώβ 42/μβ' 10-17, Γεν. 4/δ' 8, Ματθ. 14/ιδ' 10, Α' Κορ. 4/δ' 5, Δαν. 2/β' 44, Ιώβ, 14/ιδ' 14,15.

Στα μαθήματα λογοτεχνίας, οι σπουδαστές μαθαίνουν πόσο σημαντικό είναι να γράψουν ένα καλό τέλος για το έργο τους. Ιδιαίτερα όταν το έργο ανήκει στην κατηγορία της φαντασίας, ο συγγραφέας επιβάλλεται να δώσει ένα ικανοποιητικό τέλος. Όπως και να έχει, κάθε έργο πρέπει να έχει ένα καλό και ολοκληρωμένο τέλος.

Τι γίνεται όμως με την πραγματικότητα; Τι γίνεται με τη ζωή που δεν τη διαβάζουμε στις σελίδες ενός βιβλίου αλλά τη βιώνουμε; Τι γίνεται με τις δικές μας ιστορίες; Τι τέλος έχουν; Πώς θα ολοκληρωθούν; Θα έχουν ένα καλό και ολοκληρωμένο τέλος όπως σε ένα καλό λογοτεχνικό έργο;

Δεν μοιάζει να συμβαίνει αυτό, δεδομένου ότι η ιστορία όλων μας τελειώνει με θάνατο. Υπό αυτήν την έννοια κανείς δεν έχει ευτυχές τέλος.

Το ίδιο ισχύει και με την ιστορία του Ιώβ. Αν και το τέλος της ιστορίας του θεωρείται καλό, ωστόσο δεν είναι και τόσο ευτυχές καθώς και η δική του ιστορία καταλήγει στο θάνατο.

Αυτήν την εβδομάδα θα ξεκινήσουμε τη μελέτη μας από το τέλος, μιας και το τέλος της ιστορίας του Ιώβ γεννά ερωτήματα και για το δικό μας τέλος, όχι μόνο για εδώ, αλλά και για την αιωνιότητα.

Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου

ΚΑΙ ΕΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ;

Οι περισσότερες παιδικές ιστορίες τελειώνουν με τη φράση, «Και έζησαν αυτοί καλά, και εμείς καλύτερα.» Ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που λαβαίνουν χώρα, στο τέλος οι ήρωες της ιστορίας θριαμβεύουν. Έτσι, τελειώνει και το βιβλίο του Ιώβ. Μετά από όλες τις συμφορές και τις δυστυχίες, το βιβλίο του Ιώβ αναλόγως τελειώνει με θετικό πνεύμα.

Διαβάστε Ιώβ 42/μβ' 10-17, τα τελευταία εδάφια του βιβλίου. Πώς πέρασε ο Ιώβ τα χρόνια που του απέμειναν;

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Από όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής, το βιβλίο του Ιώβ είναι το μόνο που ο ήρωας του έχει ευτυχισμένο τέλος, τύπου «Και έζησαν αυτοί καλά».

Προσέξτε όλα αυτά που απέκτησε ο Ιώβ στο τέλος. Οι συγγενείς και οι φίλοι του που ήταν απόντες κατά τη διάρκεια της θλίψης του, ήρθαν να τον παρηγορήσουν δίνοντάς του χρήματα. Καθώς η ιστορία τελειώνει, ο Ιώβ καταλήγει να έχει διπλάσια περιουσία από ότι στην αρχή της ιστορίας (συγκρίνετε Ιώβ 42/μβ' 12 με Ιώβ 1/α' 3). Αποκτάει και πάλι δέκα παιδιά, επτά γιους και τρεις κόρες (δείτε Ιώβ 1/α' 2,18,19) και αυτή τη φορά οι κόρες του ήταν οι ομορφότερες σ' όλον τον τόπο, (Ιώβ 42/μβ' 15), κάτι που δεν αναφέρεται για τις τρεις πρώτες κόρες του. Και ο άνδρας αυτός που νόμιζε πως θα πέθαινε πολύ σύντομα, έζησε άλλα 140 χρόνια – «και ετελεύτησεν ο Ιώβ, γέρων και πλήρης ημερών» (εδ. 17). Η φράση «πλήρης ημερών» χρησιμοποιείται στις περιπτώσεις του Αβραάμ (Γέν. 25/κε' 8), του Ισαάκ (Γέν. 35/λε' 29) και του Δαβίδ (Α' Χρον. κθ' 28). Αναλόγως, μας δίνεται μία καλή εικόνα στο ομολογουμένως δυσάρεστο γεγονός του θανάτου.

ΣΚΕΨΗ: Σε όλους μας αρέσουν οι ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος. Ποιες ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος γνωρίζετε; Τι μπορείτε να διδαχθείτε από αυτές;

Δευτέρα 26 Σεπτεμβρίου

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

Το βιβλίο του Ιώβ τελειώνει ενημερώνοντας μας ότι τα πράγματα πήγαν καλά για τον Ιώβ και ότι πέθανε «πλήρης ημερών». Φυσικά, ξέρουμε πολύ καλά πως πολλοί άλλοι δεν είχαν αυτό το τέλος. Πολλοί πιστοί και τιμημένοι άνθρωποι δεν είχαν την ίδια κατάληξη με τον Ιώβ.

Ποιο ήταν το τέλος των παρακάτω Βιβλικών χαρακτήρων;

Αβελ (Γέν. 4/δ' 8).....

.....

Ουρίας (Β' Σαμ. 11/α' 17).....

.....

Ηλεί (Α' Σαμ. 4/δ' 18).....

.....

Βασιλιάς Ιωσίας (Β' Χρον. 35/λε' 22-24).....

.....

Ιωάννης ο Βαπτιστής (Ματθ. 14/ιδ' 10).....

.....

Στέφανος (Πράξ. 7/ζ' 59,60).....

.....

Όπως βλέπουμε, η Αγία Γραφή είναι γεμάτη ιστορίες που δεν έχουν ευτυχισμένο τέλος. Και αυτό επειδή η ζωή η ίδια είναι γεμάτη ιστορίες που δεν έχουν το θριαμβευτικό τέλος του Ιώβ. Κάποιοι είχαν μαρτυρικό θάνατο, άλλοι πέθαναν εξαιτίας κάποιας τρομερής ασθένειας, ενώ πολλών η ζωή ήταν γεμάτη πόνο και θλίψη. Για την ακρίβεια, οι πιθανότητες να εξελιχθούν τα πράγματα τόσο καλά όπως στην περίπτωση του Ιώβ, είναι ελάχιστες. Και δεν χρειαζόμαστε την Αγία Γραφή για να το γνωρίζουμε αυτό.

ΣΚΕΨΗ: Ποιες ιστορίες με δυσάρεστο τέλος γνωρίζετε; Τι έχετε διδαχθεί από αυτές;

.....

.....

.....

.....

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Είναι αλήθεια πως η ιστορία του Ιώβ τελειώνει με θετικό τρόπο σ' αντίθεση με την ιστορία άλλων Βιβλικών χαρακτήρων και ανθρώπων γενικότερα. Οι σχολιαστές αναφέρονται στην «αποκατάσταση» του Ιώβ και η αλήθεια είναι ότι πολλά πράγματα του αποκαταστάθηκαν. Αλλά εάν αυτό ήταν το πραγματικό τέλος της ιστορίας, τότε η ιστορία δεν θα ήταν ποτέ ολοκληρωμένη. Σίγουρα τα πράγματα άλλαξαν προς το καλύτερο, στο τέλος όμως ο Ιώβ πέθανε. Το ίδιο και τα παιδιά του και όλα τα εγγόνια του. Και σίγουρα όλοι τους βίωσαν τις δυσκολίες και τις στεναχώριες της ζωής που όλοι βιώνουμε σ' αυτόν τον έκπτωτο κόσμο.

Από όσο γνωρίζουμε, ο Ιώβ δεν έμαθε ποτέ την αιτία πίσω από όλες αυτές τις συμφορές που τον βρήκαν. Είναι αλήθεια πως έκανε κι άλλα παιδιά, τι γίνεται όμως με την θλίψη που ένιωσε για τα παιδιά που έχασε; Τι γίνεται με τα σημάδια που, σίγουρα, κουβαλούσε σ' όλη του τη ζωή; Ο Ιώβ είχε ένα ευτυχές τέλος, αλλά σίγουρα δεν ήταν απόλυτα ολοκληρωμένο. Πολλά σημεία παρέμειναν ανεξήγητα και πολλά ερωτήματα αναπάντητα.

Η Αγία Γραφή μας λέει ότι «έστρεψεν ο Κύριος την αιχμαλωσίαν του Ιώβ» (Ιώβ 42/μβ' 10) και σίγουρα το έκανε δεδομένου όλων όσων πέρασε. Ωστόσο, πολλά πράγματα παρέμειναν ανεκπλήρωτα, ανεξήγητα και αναπάντητα.

Και αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, γιατί στον κόσμο αυτό ανεξάρτητα από το ποιο θα είναι το «τέλος» μας, καλό ή κακό, κάποια πράγματα παραμένουν ανεκπλήρωτα, ανεξήγητα και αναπάντητα. Γι' αυτό, υπό μία έννοια, το τέλος του Ιώβ μπορεί να θεωρηθεί συμβολικό ως προς το πραγματικό τέλος της ανθρώπινης θλίψης και συμφοράς. Προεικονίζει την απόλυτη ελπίδα και υπόσχεση που έχουμε μέσω του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, για την πλήρη και ολοκληρωτική αποκατάστασή μας στον ουρανό.

Διαβάστε Α' Κορ. 4/δ' 5. Πώς αυτό το εδάφιο μας εξηγεί γιατί σ' αυτήν τη ζωή, κάποια πράγματα θα παραμείνουν ανεκπλήρωτα, ανεξήγητα και αναπάντητα; Πού πρέπει να είναι η ελπίδα μας;

.....

.....

.....

.....

.....

Τετάρτη 28 Σεπτεμβρίου

Η ΤΕΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Εκτός των άλλων, η Αγία Γραφή είναι και ιστορικό βιβλίο. Αναφέρεται σε ιστορικά γεγονότα και τα χρησιμοποιεί για να μας δώσει πνευματικά μηνύματα και να μας διδάξει αλήθειες για το πώς πρέπει να ζούμε. (Δείτε Α' Κορ. 10/1' 11.) Η Αγία Γραφή όμως δεν μιλάει μόνο για το παρελθόν, αλλά αναφέρεται και σε μελλοντικά γεγονότα. Γι' αυτό, χρησιμοποιείται ο όρος «εσχατολογία». Ο όρος αυτός ορισμένες φορές χρησιμοποιείται για έννοιες όπως ο θάνατος, η κρίση, ο παράδεισος και η κόλαση. Επίσης, αφορά την υπόσχεση της ελπίδας που έχουμε για νέα ζωή σε έναν νέο κόσμο. Στην Αγία Γραφή γίνονται πολλές αναφορές για το τέλος του κόσμου. Το βιβλίο του Ιώβ τελειώνει με τον θάνατό του, και εάν κάποιος διάβαζε μόνο αυτό το βιβλίο θα πίστευε πως, τόσο η ιστορία του όσο και η δική μας, τελειώνει με τον θάνατο. Δεν υπάρχει κάτι που να μας δίνει ελπίδα, γιατί από όσα βλέπουμε τίποτε άλλο δεν αναφέρεται. Η Αγία Γραφή ωστόσο μας διδάσκει ότι στο τέλος, θα εδραιωθεί η βασιλεία του Θεού που θα είναι η αιώνια κατοικία των λυτρωμένων. Σε αντίθεση με τα επίγεια βασίλεια που παρέρχονται, αυτή η βασιλεία θα είναι αιώνια.

Διαβάστε Δαν. 2/β' 44, 7/ζ' 18. Τι ελπίδα μας δίνουν αυτά τα εδάφια για το τέλος;

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

«Το μεγάλο σχέδιο της απολύτρωσης επαναφέρει τον κόσμο στην εύνοια του Θεού. Όσα χάθηκαν εξαιτίας της αμαρτίας, αποκαθίστανται. Όχι μόνο ο άνθρωπος, αλλά και η γη λυτρώνεται και γίνεται αιώνια κατοικία των νομοταγών. Έξι χιλιάδες χρόνια αγωνίσθηκε ο Σατανάς για να διατηρήσει την κατοχή της γης. Τώρα ο αρχικός σκοπός του Θεού στη δημιουργία εκπληρώνεται. "Οι άγιοι του Υψίστου θέλουν παραλάβει την βασιλείαν, και θέλουσιν έχει βασιλείον εις τους αιώνας του αιώνος." Δαν. 7/ζ' 18.» Ε. Χουάιτ, Π.Π. σ. 320.

Μπορεί το βιβλίο του Ιώβ να τελειώνει με θάνατο, ωστόσο αυτό δεν είναι το τέλος της ιστορίας του Ιώβ, ούτε και το δικό μας τέλος.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Διαβάστε Ιώβ 14/ιδ' 14,15. Τι ερώτηση κάνει ο Ιώβ και πώς την απαντάει με τον δικό του τρόπο;

.....
.....
.....
.....

Ένα από τα θέματα τα οποία πραγματεύεται το βιβλίο του Ιώβ, είναι ο θάνατος. Άλλωστε, κάθε βιβλίο το οποίο ασχολείται με την ανθρώπινη θλίψη, ασχολείται και με τον θάνατο, την πηγή της θλίψης μας. Ο Ιώβ αναρωπιέται αν οι νεκροί θα ζήσουν ξανά, και στη συνέχεια λέει πως περιμένει να έρθει η αλλαγή του. Στα λόγια του αυτά φαίνεται η ελπίδα. Δεν περιμένει απλώς κάτι, αλλά ελπίζει γι' αυτό. Και αυτό για το οποίο ελπίζει είναι η «μεταλλαγή» του. Ο Εβραϊκός όρος γι' αυτήν τη λέξη παραπέμπει στην ιδέα της «ανανέωσης» ή της «αποκατάστασης». Και παρά την ευρύτερη έννοια του όρου, δεδομένου του περιεχομένου, τι άλλη «μεταλλαγή» θα μπορούσε να ελπίζει ο Ιώβ πέρα από την αλλαγή του θανάτου στη ζωή, όταν ο Θεός «επιβλέψει εις το έργον των χειρών» Του; (Ιώβ 14/ιδ' 15)

Φυσικά, η μεγάλη μας ελπίδα, η σπουδαία υπόσχεση πως ο θάνατος δεν είναι το τέλος, έρχεται από την ζωή, την διακονία και τον θάνατο του Ιησού. «Στην Καινή Διαθήκη βλέπουμε πως ο Χριστός νίκησε τον θάνατο, τον χειρότερο εχθρό του ανθρώπου, και ότι ο Θεός θα αναστήσει τους νεκρούς για να κριθούν. Αυτό το δόγμα αποκτά κεντρική θέση στην Βιβλική πίστη... μετά την ανάσταση του Χριστού, γιατί επικυρώνεται με τον θρίαμβο του Χριστού κατά του θανάτου.» John E. Hartley, The Book of Job, σ. 237.

ΣΚΕΨΗ: «Είπε προς αυτήν ο Ιησούς· Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει» (Ιωάν. 11/ια' 25). Τι μας λέει εδώ ο Ιησούς που δίνει ελπίδα και σιγουριά για το «τέλος»; Τι γνωρίζουμε που δεν ήξερε ο Ιώβ;

.....
.....
.....
.....

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Παρά τις τρομερές συμφορές που τον βρήκαν, ο Ιώβ παρέμεινε πιστός στον Θεό και έλαβε πάλι όλα όσα είχε χάσει. Ωστόσο, παραμένουν κάποια αναπάντητα ερωτήματα. Φυσικά, δεν είναι σωστό να δημιουργήσουμε μία θεολογία βασιζόμενοι αποκλειστικά σε ένα μόνο βιβλίο της Αγίας Γραφής. Και τα υπόλοιπα βιβλία της Αγίας Γραφής μας δίνουν πληροφορίες σχετικά με τα δύσκολα ερωτήματα στο βιβλίο του Ιώβ. Η Καινή Διαθήκη ιδιαίτερα ρίχνει φως σε πολλά πράγματα που δεν ήταν απολύτως κατανοητά τον καιρό της Παλαιάς Διαθήκης. Πιθανότατα το μεγαλύτερο παράδειγμα είναι η σημασία του Αγιαστηρίου. Όσα κι αν είχε κατανοήσει ένας πιστός Ισραηλίτης σχετικά με τις θυσίες των ζώων, η θυσία του Ιησού πάνω στο σταυρό είναι αυτή που έριξε άπλετο φως στο λειτουργικό σύστημα. Η προς Εβραίους επιστολή μάς βοηθάει να δούμε το πραγματικό νόημα του Αγιαστηρίου. Και παρότι σήμερα έχουμε το προνόμιο να ξέρουμε την «παρούσαν αλήθειαν» (Β' Πέτρ. 1/α' 12) και να γνωρίζουμε περισσότερα από ό,τι ο Ιώβ, εξακολουθούμε να έχουμε αναπάντητα ερωτήματα. Η παρουσίαση της αλήθειας γίνεται σταδιακά, και παρά το τόσο φως που μας έχει δοθεί, έχουμε πολλά ακόμη να μάθουμε. Για την ακρίβεια, μας ειπώθηκε πως «το πλήθος των λυτρωμένων θα πηγαίνουν από κόσμο σε κόσμο και θα μελετούν τα μυστήρια της λύτρωσης. Σ' όλη την αιωνιότητα αυτό θα είναι το θέμα που θα απασχολεί συνεχώς το νου τους.» Ε. Χουάιτ, Advent Review and Sabbath Herald, 9 Μαρτίου 1886.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Πώς κατανοείτε την ιδέα της σταδιακής αποκάλυψης; Για παράδειγμα κάποιος ξεκινά να μαθαίνει αριθμητική μετρώντας τα νούμερα. Στη συνέχεια μαθαίνει να προσθέτει, να αφαιρεί, να πολλαπλασιάζει και να διαιρεί. Αργότερα εμβαθύνει περισσότερο μελετώντας άλγεβρα, γεωμετρία, και όλα αυτά χρησιμοποιώντας τους αριθμούς. Πώς μας βοηθάει αυτή η αναλογία να κατανοήσουμε την ιδέα της σταδιακής αποκάλυψης στη θεολογία;
2. Διαβάστε Ιώβ 42/μβ' 11. Σχολιαστές ανά τους αιώνες έχουν αναρωτηθεί πού ήταν οι συγγενείς και οι φίλοι του Ιώβ όταν τους είχε περισσότερο ανάγκη, και εμφανίστηκαν λίγο πριν την αποκατάστασή του. Τι λάθος υπάρχει σ' αυτή τη σκέψη;
3. Για κάθε άσχημο τέλος που γνωρίζουμε, τι ελπίδα μας δίνει ο Σταυρός ότι αυτό δεν είναι το πραγματικό τέλος;